

Svinovníček

farní časopis

Číslo 3/11

18.9.2011

Listárna

Zajímá vás, jak probíhal **farní tábor v Blahutovicích** a co na jeho průběh říkají vedoucí i samotní táborníci? Nebo jak vypadala cesta zástupců naší farnosti **za rodinou Midjanko na Zakarpatskou Ukrajinu**? Pak tuto rubriku ani tentokrát určitě nesmíte minout.

Na slovíčko...

Dalším zpovídáným se stal náš nový kněz původem ze Slovenska, **Marcel Puvák**.

Pro rodinu

A prostřednictvím dnešního čísla se také rozloučíme s příhodami svatojánských **Broučků**, vyluštíme si **Pyramidu** a duševně i duchovně povyrosteleme s **příběhem k zamyšlení**.

SLOVO ÚVODEM.....	3
NA SLOVÍČKO.....	4
Vítejte.....	5
LISTÁRNA.....	6
Pozvánka	
Náboženství taky pro dospělé.....	6
Články	
Další příběh zázraku.....	6
Docela malé žouželení nad farním táborem.....	9
Další vzpomínky vedoucích.....	10
Vzpomínky dětí.....	11
Návštěva zástupců farnosti v rodině Aničky Midjanko.....	13
Radhošťská pouť.....	16
PRO RODINU.....	17
K zamyšlení	
Svátost smíření a moje dokonalost.....	17
Pohádka	
Broučci (14).....	18
Pro zábavu	
Pyramida.....	18
Poprázdňinový test (nejen pro děti).....	19
Vtip.....	19
PASTORAČNÍ PLÁN.....	20
Měsíce září – říjen – listopad.....	20
Vyučování náboženství.....	21
Koncerty duchovní hudby.....	21
Svátost křtu – svátost manželství – pohřby	22

Vážené a milé Svinovnice, vážení a milí Svinovníci i milá Svinovničkata,

stejně jako příchod chladnějšího počasí a ubývání slunečních paprsků (i když mi jistě dáte zapravdu, že kdyby jich bylo o něco víc, vůbec bychom se nezlobili) značí každoročně přechod od času léta k novému ročnímu období podzimu i příchod nového spolubratra, otce Marcela Puváka, o kterém se více dozvíte z rozhovoru na str. 4, do našeho společenství a současné přesídlení otce Michala Jadavana, značí neomylně konec starého a začátek nového období „farního“.

S trochou nadsázky se dá říct, že se svinovská farnost v poslední době, zřejmě při příležitosti prázdninového údobí, rozhodla kolonizovat svět. Jen si to vezměte - začalo to cestou zástupců naší farnosti za rodinou Midjanko na Zakarpatskou Ukrajinu, kterou podrobněji popisuje článek na str. 13. Pokračovalo farním táborem v Blahutovicích u Nového Jičina, na jehož zhodnocení (i přímo z řad samotných táborníků) a tábornic se můžete těšit od str. 6. A velkolepé tažení Evropou zakončil ještě čerstvý zájezd zdejší katolické mládeže na Světové dny mládeže v Madridu 2011. Tak to vidíte. Zkrátka - co Svinovan, to cestovatel.

Ale teď už z Ukrajiny, Moravy a Španělska zpátky domů do Slezska, mám pro vás totiž ještě jedno důležité upozornění. Od příštího čísla si částečně obměněná redakce Svinovničku nově vyhrazuje právo na redakční úpravy, krácení (to vše samozřejmě aniž by byl změněn smysl článku) nebo (ve výjimečných případech) neuveřejnění došlých příspěvků. Pokud si budete přát, aby vás redakce kontaktovala a požádala o osobní svolení s provedením navržených změn, připojte prosím tuto žádost ke svému textu. Díky.

No a na konec Slova úvodem vám všem přeji krásný den a pěkné požehnané čtení v něm.

S úctou

váš Svinovniček

„Baví mě jít proti proudu“

V letošním roce nebyl do naší farnosti poslán nový jáhen (jak bývalo zvykem) ale kněz, a to s celkem zajímavým životním příběhem: **otec PaedDr. ThLic. Marcel Puvák.**

světa, v němž se nacházejí. Mám za to, že naše doba je taky chudá na náboženské vzdělání, ačkoli na rozdíl od středověku či nedávného komunismu máme spoustu možností pro to, aby se situace změnila k lepšímu.

Vraťme se k Vaší cestě ke kněžství.

Po ukončení studií jsem se nevracel na Slovensko, protože tam kněží už tehdy bylo dost, ale na doporučení svého duchovního otce jsem se vydal na Moravu. Roční pobyt v kněžském semináři v Olomouci jsem si „zpestřil“ doktorandským studiem liturgiky, ve kterém pokračuji dodnes. Když už to vypadalo, že se blíží svěcení, dostal jsem zcela výjimečnou nabídku. Právě vznikala televize Noe v Ostravě, kde hledali někoho, kdo umí jazyky a kdo by simultánně tlumočil přenosy se Svatým otcem z Vatikánu. Na doporučení jednoho kněze jsem si řekl, že to zkusím. Zkusil jsem a jsem v Ostravě dodnes.

Otče Marceli, prozrad'te nám něco o sobě.

Letos o Vánocích na Štěpána mi bude 33 let. Pocházím ze slovenské Prievidze a po maturitě na gymnáziu jsem se na 7 let dostal do Itálie, kde jsem vystudoval teologii. Byly to krásné roky v Oratoriu sv. Filipa Neri, který mě tak trochu inspiruje i v mé kněžské službě.

A v čem?

On se ve svém apoštolátu zaměřil na formaci katolické inteligence. Byl totiž přesvědčen o tom, že dobře vedené a formované vyšší společenské vrstvy (připomeňme, že žil v Římě v krušném 16. století) mohou mít lepší vliv na své okolí, mohou být kvasem

Takže knězem jste se stal v Ostravě?

Přesně tak. Jakmile jsem zjistil, že do televize Noe zkrátka nějak patřím, požádal jsem o biskupa Františka o jáhenské a poté o kněžské svěcení. Poslední dva roky jsem působil jako kaplan u katedrály v Ostravě a samozřejmě už pět let v televizi Noe.

Co Vás ovšem inspirovalo vydat se na dráhu kněžství?

Touha zasvětit svůj život Bohu se ve mně zrodila skutečně před mnoha lety. Myslím, že to byla právě krása liturgie, která ve mně probudila nadšení pro službu Pánu. Postupem času jsem si stále více uvědomoval, že kněžství je opravdu a především služba; že je

to způsob, jak vrátit Bohu a církvi hřivny, které jsem pro tuto službu dostal.

Čím Vám je blízká církev na Moravě?

Pozoruji, že náboženské poměry v Česku jsou nesmírně rozmanité. Lze tady potkat hned několik extrémů. Službou ve sdělovacích prostředcích jsem se navíc ocitl ve velmi specifickém prostředí, které takřka nezná hranic. Kromě toho jsme začali budovat dílo křesťanské televize takříkajíc na zelené louce. Byl jsem jakoby hozen doprostřed oceánu a pokud jsem chtěl přežít, nemohl jsem čekat ani chvíli. Dnes stojím na břehu a čekám, kdy pojedou kolem nejbližší loď, aby mě zavezla kdoví kam. Mám rád neprozkoumaná území a do značné míry mě baví jít proti proudu. Nerad kráčím v davu.

Znal jste svinovskou farnost už předtím?

V roce 2007 jsem začal učit na Biskupském gymnáziu, kde je otec Jan spirituálem. Nejenom za ním, ale také za jáhny, kteří ve Svinově přede mnou působili a se kterými jsme se znali ještě ze semináře, jsem do Svinova jezdil velice často: jednak na faru, ale pravidelně i do kostela na zpívané nešpory v postní a adventní době.

A nějaký vzkaz na závěr pro čtenáře Svinovníčku?

Sám jsem, ještě v roce 1993, ve své rodné

farnosti zakládal časopis, který tam vychází dodnes. Myslím si, že posláním každého farního časopisu je především informovat o životě farnosti. Bylo by dobré, kdyby se pro každého, kdo bere Svinovníček do rukou, staly tyto stránky motivací, že každý z nás může přispět k tomu, aby naše farnost byla stále živá a krásná.

Otče Marceli, díky za rozhovor.

Vítejte

Šestnáctou nedělí v mezidobí (17. 7.) se nám na ranní mši svaté, ve svém kázání, představil náš nový kaplan o. Marcel Puvák.

Tuto neděli se v evangeliu čte text o pšenici a plevele, text, který začíná Ježíšovým podoběnstvím: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno...“. Jak aktuální text - pro nás - tuto neděli! Otec Marcel je tím pšeničným zrnem, které bylo zaseto do úrodné půdy, a který nám byl poslán pomoci oslavovat Pána Boha v eucharistii, růst duchovně a žít s námi ve farnosti.

Vítáme Vás u nás ve Svinově a přejeme Vám, otče Marceli, abyste se zde cítil jako doma.

svinovští farníci ■

Náboženství (taky) pro dospělé...

V naší zemi trpíme dlouhodobým nedostatkem náboženského vzdělávání věřících. Po celou dobu komunismu navštěvovalo výuku náboženství ve školách jen malé procento dětí. Vzpomínáte, že výuka byla povolena jen od druhé do sedmé třídy základní školy, přičemž některé školy ji vůbec neumožňovaly. Rovněž pro mládež a dospělé žádné veřejné náboženské vzdělávání nebylo. Jen někteří měli možnost setkávat se v malých skupinkách, ale podstupovali tím velká rizika.

Generace, o které je řeč, už dávno překročila práh dospělosti. Dnes stojí před úkolem předávat víru svým dětem, vnoučatům. Jenomže...? *Nemo dat quod non habet – Nikdo nemůže dát to, co sám nemá.* Ale jistě nejde jen o předávání víry a náboženských vědomostí. Mnohdy, aby člověk ustál různé poznámky a otázky na adresu své víry, potřebuje kromě zbožnosti i základní znalosti toho, v co vlastně věří.

Otec Marcel připravuje v letošním pastoračním roce **hodiny náboženství pro dospělé**. Kromě toho, že si člověk odnese domů nějakou tu informaci, může se těšit i na dvě další výhody: do hodin si nemusí (ale může :-)) nosit žádné pomůcky, aniž by dostal důtku či poznámku do žákovské knížky; ani se nemusí obávat žádného zkoušení.

Zvání jsou všichni, kdo se chtějí nejen vzdělávat, ale také hledat odpovědi na své otázky. Informaci, kde a kdy se budeme scházet, i přehled probíraných témat hledejte po 10. září na webových stránkách naší farnosti: www.farnostsvinov.cz – mimochodem, chtělo by to zvýšit její návštěvnost :-)!

Články

Další příběh zázraku

V pořadí 11. ročník farního tábora skončil. Jak ho charakterizovat? Podobně jako představení muzikálu Josef. Byl to další zázrak, že se to podařilo zrealizovat a že to tak dobře dopadlo.

Když jsem se o Vánocích dozvěděla, že tradiční tým vedoucích už letos nemůže jet, přišlo mi nemožné, že bych tábor mohla dát dohromady sama. Zajistit faru, nové vedení, kuchařky, nakoupit jídlo, vytisknout trička, sehnat děti, rozeslat přihlášky, zajistit program, nakoupit pomůcky... a to vše z Itálie, protože už jsem doma nebyla. První myšlenka byla ukončit to desátým ročníkem a do dalšího se nepouštět. Přála jsem si být s dětmi, ale přišlo mi nemožné, aby se mi to povedlo za těchto okolností zrealizovat. Modlila jsem se za to a řekla: „Pane, jestliže ten tábor chceš, pošli mi někoho, kdo mi s tím pomůže.“

A Pán ten tábor chtěl a poslal. Od ledna do srpna jsem strávila spoustu hodin a dní na internetu psáním, voláním, domlouváním, prošením o pomoc. Sestava tábora se v průběhu toho půl roku několikrát změnila. Oslovila jsem neskutečné množství lidí ve svém věku, ale všude byl problém s dovolenou. Až potom přišla myšlenka, že naše největší děti už jsou vlastně velké a že by to mohly zvládnout i samy. 10 let jsme s nimi jezdili na tábor, ony nám vyrostly a staly se zodpovědnými. Proč to nezkusit? A tady patří můj první velký dík naší mládeži za new generation tábor. Otázka letos

nebyla, zda pojede starý tým nebo nový, ale zda pojede nový tým nebo tábor nebude. Díky ochotě naší mládeže jsem tábor mohla zorganizovat. Ujali se úkolu zodpovědně a nestačila jsem se divit, jak ho zvládli. Díky, děcka. Mnohé z vás si pamatuji od narození. Většinu z vás jsem učila v náboženství nebo vedla ve scholičce, setkávali jsme se na táborech. Rostli jste mi před očima a vždycky jsem vás vnímala jako zázrak. Měla jsem

vás ráda i jako malinké a má láska s vámi rostla. Deset let spolu a jedenáctý rok jste dokázali to, co jsem od vás čekala mnohem později. Hledala jsem nový tým lidí, s nimiž by se mi chtělo na tábor jet, když bohužel starý tým nemohl. A pořád jsem nenacházela pokoj v srdci, až když jste řekli vy, že pojedete, uklidnila jsem se a řekla si: „Ano, s nimi do toho chci jít. Jim věřím.“ Nedokázala jsem si v praxi představit, jak budeme chystat program, ale to, co jste dokázali, předčilo hluboce mé očekávání.

Celý program jsme chystali přes internet. Domluvili jsme se na návrhu na trička, každý týden jsem posílala úkoly, které bylo třeba splnit. Díky za rychlé odpovědi, díky za to, že každý z vás si připravil program na celý jeden den. Dva dny před táborem jsme se sešli na faře, kde jsme si řekli pedagogické desatero – výchovný postup, kterým se budeme všichni jednotně řídit. Vést druhé je nesmírně těžké a autorita není otázkou věku. Tu si musí každý sám zasloužit. Mnozí z vás byli v té situaci poprvé a musím říct,

že skutečně uspěli. Nemusela jsem jít nikam osobně a řešit konflikty, děti poslouchaly. Stačilo poprosit vedoucí, aby šli a zorganizovali hru pro starší děti, zatímco další organizovali hru pro mladší – a když jsem se otočila, viděla jsem, že starší děti už hru hrají. Měli jste autoritu a děti poslouchaly a to je opravdu ve vašem věku obdivuhodné, často se to nestává ani učitelům po mnoha letech praxe. Děti hned od prvního dne projevovaly lásku svým vedoucím a to i tím, že okamžitě vytvořily rodinu. Hrály si na rodinu celý týden, říkaly, kdo z vedoucích je tatínek, kdo je maminka, kdo je strejda, děda, babička... pokud děti nemají důvěru, nevytváří rodinu. Málokdo oslovoval své učitele ve škole „mami“ nebo „tati.“ Rodinný pocit, který na táboře trval celý týden, byl vaší zásluhou. Dokázali jste si získat důvěru a lásku od první chvíle.

Další věc, kterou musím ocenit, je tvorba programu. Nikdy na žádném táboře se mi nestalo, že bychom měli tak dokonale připravený program už předem. Rozdělili jsme se, že každý vytvoří program na jeden den. Většina vedoucích už mi v průběhu pololetí posílala mailem návrhy her. Pak jsme se sešli na faře a každý měl před sebou papír popsaný různými hrami. Když jsme první večer zasedli po večerce na poradu, na níž jsme ře-

šili, co budeme dělat následující den, nestačila jsem ani zapisovat, jak rychle jste diktovali hry. Měli jste neskutečnou zásobu her v hlavě a hlavně – šli jste příkladem. Při hrách jste hráli s dětmi, běhali jste po lese i po hřišti s nimi, také jste si připravili vlastní vystoupení na „Olymp hledá talent“. Tentokrát se do programu zapojila i kuchyň a Lucka s Adélkou se podílely na vystoupeních i scénkách. Díky, že kromě vaření jste nám pomohly i vymyslet hry a společně s námi jste si některé i zahrály.

A ještě jedna krásná věc - díky za vaši zbožnost. Lukáš s Martinem sami ze své iniciativy vstávali každý den před budíčkem na soukromou mši, kterou otec Jan sloužil. Večer Lukáš s Martinem četli dětem na dobrou noc biblické příběhy a diskutovali s nimi o teologických otázkách. Společné modlitby byly vždy plné důků. A nejen oni dva, veškerá mládež často diskutovala o otázkách víry - je vidět, že svou víru žijete v praxi.

A děti? Co říct k nim? Byly úžasné. Už když jsem viděla seznam 20 dětí na tábor, bylo mi jasné, že tento-

krát to bude naprosto bez problémů. Nebyl tam nikdo, kdo zlobí. Když jsme měli před táborem poradu a nový vedoucí Filip se zeptal, jak budeme postupovat v případě, že děti neposlechnou, jaké tresty vymyslíme... řekla jsem mu, že trestů nebude třeba, protože děti poslechnou. Vymýšlením trestů a zákazů jsme se na poradě vůbec nezabývali. Řekla jsem Filipovi, že máme moc hodné děti a hned se o tom taky sám přesvědčil. Hned na nádraží se divil, když viděl, jak jsou děti hodné, divil se celou cestu na faru a určitě se divil i celý tábor. Za celý tábor se mi nestalo, že by mě někdo neposlechl. Nemusela jsem ani jednou křičet ani zvýšit hlas. Děti byly skvělé. Hrály s nadšením, hezky si uklízely, pomáhaly nám a dokonce mi celý tábor připravovaly dárek – olympijské vystoupení. Díky za všechny kytičky natrhané cestou v poli, díky za každý projev lásky, díky za všechna objetí a pusinky. Byl to velmi mazlivý tábor – co chvíli mě někdo objímal nebo líbal. To bylo moc hezké.

Poslední poděkování patří všem dospělým, kteří obětovali svůj volný čas a byli s námi. Díky otci Janovi, že se tábora tentokrát zúčastnil skutečně celý pobyt, že nám jezdil pro rohlíky a dělal sanitku pro Kiki popíchanou včelami. Díky jemu i Mojmíru Šolcovi za odvezení zavazadel, díky Katce Pražákové za nákup potravin v makru a za nasmažení palačinek pro celý tábor, díky za pomoc s vařením i úklidem. Díky Bohdince za pomoc v kuchyni, za to, že obětovala svou dovolenou, aby s námi mohla být. Díky Honzovi Trtílkovi za dovezení potřebných věcí a jogurtů v průběhu tábora. Díky vám všem za modlitby. Vše krásně vyšlo, nikdo neonemocněl ani se nezranil.

Kdo letos z nějakého důvodu nemohl jet a mrzí ho to, určitě je zván příští rok. A abyste si udělali lepší představu o tom, jak jsme se na táboře měli, podívejte se na video: <http://www.youtube.com/watch?v=1GdAvx8St0c>.

Petra Nejedlá ■

Docela malé žouželení nad farním táborem

Jako již tradičně, i tento rok se pod záštitou svinovské farnosti konal farní tábor. Výraznou změnou proti sezónám minulým představovalo jak místo konání - Blahutovice u Nového Jičína - tak i - a to především - změna ve vedení tábora, jehož se tentokrát premiérově ujala převážně mladá generace, která až do té doby představovala pouze jeho účastníky.

Hlavní téma představoval motiv olympijských her. Po příjezdu byli táborníci rozděleni do čtyř družstev, z nichž každé si určilo zemi, za niž chtěli soutěžit. Dvě starší družstva si vybrala Austrálii, jejímž

vedoucím se stal Filip Vavera a Nepál pod vedením Jany Hlaváčové a Jana Trtílka, mladší naopak Izrael, kterého se ujal Lukáš Gelnar a Českou republiku, s níž svůj osud spojil Martin Lojek. Následně si týmy podle reálného vzoru vyrobily vlajky a složily fiktivní hymny.

Poté už následoval slavnostní ceremoniál zahájení olympiády a klání mohlo započít. Soutěžní disciplíny sahaly od běhu a házení až po talentové soutěže či řešení tematických vědomostních kvízů. U většiny her si malí olympionici počínali čestně a sportovně, přičemž jim potíže nečinila ani spolupráce při tvorbě scének, kdy svou fantazií a kreativitou kolikrát překvapili i samotné vedoucí.

Velké zpestření programu nejen pro děti představovaly jak aktivity spojené s multifunkčními kruhy a ukázka pravé vojenské výzbroje výsadkářů, stejně jako bojová hra v lese, kde se mnohým prvně v životě naskytla možnost spatřit naživo jelena v běhu. Krásný byl i karneval, kde každá maska dostala příležitost si dle možností „zatrpat“ :-).

Jak už to tak bývá, poslední den nás čekalo vyhlášení výsledků, tentokrát nečekaně oboustranné, jelikož ještě před samotným vyhlášením výherců, jimiž se stalo družstvo Austrálie za velké a České republiky za malé týmy, přišlo – prostřednictvím vlastnoručně ilustrovaných papírových medailí - odměňování ostatních dětí, ale i vedoucích ze strany samotných táborníků. Smutnit proto nakonec nemusel nikdo, i díky tomu, že každý soutěžící bez ohledu na umístění získal krásné a hodnotné ceny. Hned nato následovala některými (jak se záhy ukázalo bezdůvodně) obávaná Stezka odvahy, na níž

se podíleli jak vedoucí, tak překvapivě iniciativně i starší z řad táborníků, kterým za jejich úsilí i invenci patří naše díky.

Hlavní poděkování za přípravu a organizaci celého tábora ale patří Petře Nejedlé, která i přes zeměpisnou vzdálenost svého současného bydliště na domovskou svinovskou farnost nepamatovala a byla ochotná a schopná svůj záměr přes všechny zádrhele a nejistoty dotáhnout do zdárného konce. Příjemným společníkem a duchovní oporou nám byl i P. Jan Larisch, jenž pro nás odsloužil i několik mší svatých.

Další velký dík míří ke dvěma úžasným kulinářským virtuozkám Adéle Pražákové a Lucii Gomolové, které nás ani jednou nenechaly o chlebu a vodě a naopak se o více jak třicet věčně hladových krků den co den staraly. Neméně ocenit musíme i naši skvělou kolegyni a kolegy vedoucí za trpělivost, již prokázali při řešení nejednoho zapeklitého problému.

Oceňujeme i naše hodné, poslušné a celkově výborné táborníky a tábornice, bez nichž by letošní tábor nebyl ani z poloviny takový, jaký byl. A v neposlední řadě i všechny ochotné nejmenované, kteří u plánování a realizace přiložili také svou ruku k dílu.

Za to vše upřímně Pán Bůh zaplať (i požehnej).

P.S.: Slovo „žouželení“, které autoři premiérově zaslechli právě na blahutovickém táboře, údajně značí - jak byli poučeni jedním z olympioniků - synonymum slova „úvaha“.

Lukáš Gelnar, Martin Lojek ■

Další vzpomínky vedoucích

Letošní tábor, v pořadí již jedenáctý, nebyl jako každý jiný. Byl na úplně jiném místě než každý rok a stejně tak byla odlišná i táborová hra. Ale tento ročník byl rozdílný ve vedení. Generace od 15 do 18 let, co jezdila už od malička, se ujala vedení a všech funkcí, které doposud zastávali dospělí. Ať už v kuchyni, nebo jako vedoucí.

Jelikož já byla letos v kuchyni spolu s Lucinkou... o programu vám toho moc neřeknu. Hry znám jen z teorie z porad, akci jsem už neviděla. Ale můžu říct, že děti to (podle jejich výrazů po každé hře) bavilo, myslím, že my jsme taky nevařily špatně a vedoucí odvedli skvělou práci! Účel těchto táborů byl splněn. Vytvořit společenství, do kterého všichni zapadnou, všichni se tam mají rádi a navzájem si pomáhají. Přirostli jsme si navzájem ještě víc k srdci, a za to bych chtěla všem poděkovat. Ať už vedoucím: Filípek,

Honzík, Janička, Martin, Luki...tak i všem dětem... a myslím, že největší díky patří Petře, zorganizovala celý tento tábor až z Itálie jen kvůli nám, a toho si vážíme.

Adélka Pražáková (šéfkuchařka) ■

Takže, jak popsat tábor z mého pohledu? Myslím si, že se celý tábor opravdu vydařil. Počasí sice nebylo nejideálnější, ale i přesto si to všichni užili.

Na letošním táboře se sešlo celkem 20 dětí a úplně nová parta vedoucích, kteří se donedávna sami táborů zúčastňovali jako táborníci.

Tábor byl letos v duchu olympijských her, což se všem moc líbilo. Všechny olympijské úkoly se moc povedly, všechny děti šly do her s velkým nasazením.

Super bylo, že jsme si všichni moc rozuměli, a to nejen mezi námi vedoucími, ale i mezi dětmi. Co se týče zážitků, ráda vzpomínám třeba na karneval nebo na náš poslední společný večer a na večeři, kterou jsme s Adél a Bohdankou připravily a podávaly jako v restauraci.

Z letošního tábora mám hodně dobré pocity a spoustu zážitků, tento tábor pro mě byl něco úplně nového. Jako kuchařka jsem všechno viděla z jiného úhlu a to jsem si opravdu užívala. Už teď se moc těším na příští rok, na celou partu a na no-

vé super zážitky.

Lucka (kuchařka) ■

Tento rok jsem se rozhodl udělat dobrý skutek -)) a pomoci svinovské farnosti s táborem. Jsem strašně rád, že jsem se tak rozhodl. Jsou tu super lidi a strašně hodné děti.-)) Určitě pojedou zase.

Sice jsem měl nalakované nehty na růžovo a děti mi skákaly po hlavě a nechtěly vstávat na rozcvičku, ale... -)))

Filip (vedoucí z Poruby) ■

Vzpomínky dětí

Letošní téma bylo olympijské hry. Byli jsme rozdělení do skupin: Nepál, Austrálie, ČR, Izrael. Austrálie a ČR vyhrála. Líbila se mi stezka odvahy.

Linda ■

Letos jsme vyrazili do krásného kláštera v Blahutovicích. Na nádraží jsme se sešli stejně jako každý rok a byli jsme celkem zaskočení malým počtem dětí. Ovšem nakonec jsme zjistili, že to má i své velké výhody...

Cestou vlakem jsme se seznamovali s novými lidmi a sotva jsme se seznámili, byli jsme na místě. Klášter byl celkem velký a místní na nás byli moc hodní.

Celý tábor byl na téma olympijské hry a byli jsme jako každý rok rozdělení do týmů. Každý tým měl svého vedoucího. Celý týden jsme hráli zábavné hry a sbírali body. No co, vyhrát může jen jeden. Poslední den jsme uklízeli a uklízeli, až nás z toho bolely ruce. A nakonec to zase skončilo na nádraží...

Domča ■

Letošní farní tábor byl zahájen olympijským ohněm v Blahutovicích na faře. Zřejmě už jste pochopili, že tématem byly olympijské hry. Dostali jsme kartu sportovce, na kterou jsme dostali razítko, pokud jsme uspěli v úkolu. Každý den jsme měli tři normální úkoly a jeden olympijský. Měli jsme výborné jídlo a nové výborné vedoucí. Hráli jsme hry spojené s olympiádou. Například proskakovali jsme kruhy jako vraní koně.

Anebo jsme stříleli z pistole pro znalce z airsoftu. Měli jsme stezku odvahy. No prostě úžasný tábor.

Katrin ■

V sobotu 6. 8. 2011 začal další farní tábor. Letos jsme jeli do Blahutovic u Jeseníku nad Odrou. Duch tábora zůstal stejný, ovšem posádka se změnila. Vedoucí a kuchařky omládli a ze starších najednou byli sedmnáctiletí a podobně staří. Jedině Petra, Bohdanka, Martin a o. Jan byli starších 18 let!!! Tento rok bylo táborové téma OLYMPIJSKÉ HRY. Hráli jsme spoustu krásných a zábavných her a soutěží. Měli jsme disco-karneval, stezku odvahy, zastříleli jsme si z pistole a soutěžili v „Olymp hledá talent“. No prostě máme hodně zážitků. Takže příští rok, teda jestli nám roky dovolí, určitě pojedeme zase!!!

Kiki ■

Nejvíce se mi na letošním táboře líbila hra na karty, když Petra jako hlavní vedoucí postupně ukazovala 3 karty – dámu, krále a desítku srdcovou. My jsme se poté museli přesunovat z židle na židli, a když si na nás někdo sedl, tak jsme měli velikou smůlu a museli čekat, až se posune dál. Ale nebyla to ovšem jediná hra, která se mi líbila. Hráli jsme spoustu skvělých her a soutěží a měli jsme i karneval a stezku odvahy. Příští rok bych ráda jela znovu.

Klára Stuchlá ■

Nejvíce se mi líbila stezka odvahy. Potom se mi ještě líbily olympijské hry. Hráli jsme házení pukem, střílení z luku. Ještě se mi líbilo, jak jsme hráli na buldoky a kradení vajíček (tenisáků) v lese. Jídlo mi moc chutnalo, kuchařky byly hodné. Měli jsme palačinky a zapékané brambory. Vedoucí byli hodní. Bylo to tam super.

Anička Trtílková ■

Nejvíce se mi líbila stezka odvahy.

Tadeáš Znášik ■

Na táboře se mi moc líbilo, téma bylo olympijské hry.

Jáchym Němec ■

Byly tu strašně dobré hry, našla jsem si nějaké kamarády. Na konci jsme dostali různé ceny. Spalo se tu dobře, rozvíčky byly dobré na protažení, rozvíčky vedl Filip. Vedoucí byli strašně hodní. Se všemi vedoucími byla sranda. Kuchařky pro nás přichystaly úžasnou restauraci, Štěpán snědl skoro celé menu. Dostali jsme krásné medaile s olympijskými kruhy a byla tam strašidelná stezka odvahy, ani jsem nešla, jak to bylo strašidelné. Ahoj příště.

Magdalenka Machová ■

Mně se nejvíce líbilo, jak jsme hráli v lese hru. Nevím jak se jmenuje, ale říkám jí balónky. Pak se mi moc líbily ty olympijské štafety. Jinak se mi líbil celý tábor. Taky se mi líbila ta zelená trička a že vedoucí byli srandovní a hlavně trpěliví a otec Jan taky.

Chtěl bych poděkovat kuchařkám, že nám tak dobře vařily a samozřejmě pomocníkům v kuchyni. Už se těším na další tábor.

Štěpán Tůma ■

Návštěva zástupců farnosti v rodině adoptované Aničky Midjanko

V neděli 10. 7. ve 14,00 se před svinovskou farou sešlo sedm místních farníků v čele s o. Larischem, aby se vydali na dalekou cestu na Zakarpatskou Ukrajinu do zapadlé vesničky Tarasivka, kde „naše“ Anička žije. Místo původně plánovaným mikrobusem jsme vyrazili dvěma osobními auty a poměrně brzy jsme za Jablunkovem překročili slovenskou hranici. Do Velkých Kapušan na samém konci Slovenska, kde jsme nocovali, jsme dorazili až za tmy.

V pondělí ráno po mši svaté jsme zamířili dále na východ. Také ukrajinskou hranicí jsme projeli bez většího zdržení a pokračovali jsme přes Užhorod, Mukačevo a Tjačiv do Ust' Čornej. Kvalita silnice klesala přímo úměrně s rostoucí vzdáleností od Slovenska. Poslední kilometry se změnil v urputný slalom mezi hlubokými dírami v asfaltu. Silnice podél řeky Teresvy navíc silně utrpěla loňskými povodněmi, které ji na mnoha místech podemlely. Kolem dvacáté hodiny jsme konečně dorazili do cíle naší cesty – vesnice Ust' Čorna, kde jsme se ubytovali v „penzionu“ pana Pavelka. První noc na Ukrajině nás přivítala bouřkou...

Do rána se ale nebe vyjasnilo, a tak jsme se, posilněni duchovně i tělesně, vydali za rodinou Aničky Midjanko do Tarasivky. Opět jsme drkotali přes výmoly v silnici (průměrnou rychlostí 5 km/hod), díky chybějícímu značení jsme i zabloudili, ale kolem poledne jsme se přece jen ve zdraví ocitli v Tarasivce – vesnici téměř na konci světa, jak se nám zdálo. Na smluveném místě, kterým byl most, jenž loni vzala voda, jsme se setkali s místní koordinátorkou Charity, která nás cestičkou do svahu dovedla až k chalupě či spíše chaloupce rodiny Midjankových.

Domek má všeho všudy dvě místnosti – malou kuchyň a ložnici. Před ním se táhne políčko, osázené bramborami, fazolemi a dýní, skýtající rodině obživu. Podél něj se na samé hraně svahu vine pěšina k chalupě.

Doma jsme zastihli jen tři z dětí Midjankových – patnáctiletou Máriu, šestiletou Aničku

(Anjutu) a dvouletého plavovlasého Ruslana. Třináctiletý Vasil tráví prázdniny pasením ovcí na horských loukách, aby rodině aspoň trochu finančně pomohl. Paní Midjanko je poté, co před dvěma lety tragicky ovdověla, na všechno sama. Nyní je ve zvlášť nelehké situaci, během dne se stará o svou vážně nemocnou maminku v jiné vesnici, vzdálené přes kopec dvě hodiny pěší chůze. Domů se vracívá večer.

Mária nás přivítala v přetopené kuchyni (ač venku bylo 30°C) – nad kamny se sušily houby, které sama nasbírala. Předali jsme jí připravené dárky, pamlsky a hračky, i obálku s penězi pro maminku. Anjuta nám ukázala své školní sešity z přípravného ročníku – příští rok bude prvňáčkou. Děti nám také předvedly rodinné hospodářství – slepice, krávu a dvě prasátka. (Psa, na něhož se o. Jan rozpomněl z doby před třemi lety, prý sežral vlk.) Bylo zřejmé, že rodina žije velmi

skromně. Strávili jsme vyprávěním s dětmi asi hodinku, dorozumívacím jazykem byla směs češtiny a ruštiny. (Zdejší děti se ve škole učí ukrajinsky a německy.) Na závěr jsme se společně vyfotili a děti nás doprovodily k autům.

Charitní koordinátorka nás ještě zavedla k místní turbáze – turistické základně, docela pěknému kempu a malým lázním na konci vesnice, a ukázala pramen železité minerálky. Kromě toho nás ve vlastním, ve srovnání s Midjankovými honosnějším domku, pohostila výbornými golubci – zelnými závitky plněnými směsí mletého masa a rýže - a nabídla nám kávu. Pohoštění jsme vděčně přijali, však už jsme měli hlad jako vlci.

Na zpáteční cestě do Ust' Čornej jsme se ještě zastavili v Solotvinu, kde se nacházejí jezera, naplněná slanou vodou, která vytéká z místních, nyní již nefunkčních solných dolů. Někteří z nás očekávali cosi na způsob romantického opuštěného lomu, realita byla ale jiná. Hladina vody proti době před třemi lety poklesla a v kalné vodě se máčely stovky lidí. Sociální zázemí však stále chybělo, břehy jezera pokrývala udusaná hlína. Za těchto spartanských podmínek se navzdory horkému dni osvěžili ve slané vodě jen ti skalní z nás.

Ve středu ráno jsme v Ust' Čornej před barem Teťjana v centru obce nastoupili do automobilu GAZ, patřícímu majiteli i tohoto baru panu Josifovi, abychom se nechali vyvézt do hor na poloninu Krasna. GAZ byl upraven pro transport asi dvaceti lidí (zbytek pasažérů tvořili Rusové) a ani nejnáročnější terén pro něj nebyl překážkou. Pomalu, ale neúprosně se dral po strmé lesní cestě vzhůru.

První zastávka na polonině byla u pastevce krav, který zde tráví část roku od poloviny května do konce září a přebývá v malé chatě. Přivítal nás troubením na jakousi primitivní dlouhou fujaru. Každý z nás si vyzkoušel, zda by dokázal práskat bičem stejně zdatně, jako on... A pokračovalo se dále a výše. Stromy zmizely, následovaly už jen bezlesé louky = poloniny. Před vrcholem Róza jsme z auta vystoupili a na kopec vyšli pěšky. Auto nás s námahou následovalo. Pokochali jsme se nádhernými výhledy na okolní hory a auto nás dopravilo ještě o několik kilometrů dále na vrchol Klimová (1492 m). Počasí bylo nádherné, viditelnost výborná. Litovali jsme, že nemůžeme pokračovat pěšky přes Gropu a nejvyš-

ší vrchol poloniny Syhľanskij až do Koločavy. (Celá tato hřebenová túra měří 38 km.) Snad někdy příště? Při zpáteční cestě jsme se někteří nechali vysadit na Róze a přes Malou Klimovou jsme došli ke dvěma chatám, patřícím asi také panu Josifovi, kde jsme podle plánu výletu dostali občerstvení – polévku šurbu (z hovězího a skopového masa se zeleninou, bramborami a nejrůznějším kořením), uvařenou v kotlíku na venkovním ohništi. Někteří pěšky, většina opět GAZem, jsme se před večerem vrátili do Usť Čornej. Pěší cesta byla ale nepochybně příjemnější...

Večer jsme se ještě zastavili v místním Domově pokojného stáří (přestavěném z bývalého kulturního střediska), kde se o čtrnáct stařenek a stařečků stará několik řeholnic pod vedením usměvavé a energické sestry Christofory a kde mají někteří ze svinovských farníků také své „adoptované“ babičky.. Snad jsme je svou návštěvou a drobnými pozornostmi potěšili. Setkali jsme se zde také se dvěma studenty z Brna, kteří pro domov důchodců obětavě jako dobrovolníci chystali dříví na zimu. I tuto formu pomoci organizuje ostravská Charita.

Čtvrtek jsme si vyhradili pro výjezd do Koločavy, proslavené (blaze či neblaze?) osobou Nikoly Šuhaje, kterého ve svém díle učinil nesmrtelným Ivan Olbracht. Cesta po rozbitých silnicích byla dlouhá, předlouhá. Zpestřili jsme si ji návštěvou pravoslavného kláštera v městečku Uglja. Před Koločavou jsme se ještě krátce zdrželi u přehradě na řece Tereblja, jejíž vody jsou podzemním potrubím sváděny do řeky Rika v sousedním údolí, kde pohánějí turbíny vodní elektrárny. Byli jsme zdrceni pohledem, který se nám naskytl. V přehradě plavaly stovky plastových lahví a jiných odpadků, které sem řeka od Koločavy přináší. Jak jinak – svoz odpadů z odlehlých míst na Zakarpatské Ukrajině zřejmě nikdo neřeší. Billboardy s nápisem „Nedělej v lese nepořádek“ se tak míjejí účinkem.

Sama Koločava je místem, které by rádo přilákalo turisty, ale je teprve na začátku dlouhé cesty, která ji čeká. Zatím nabízí k návštěvě deset muzeí nejrůznějšího typu, včetně skanzenů. Jen kdyby bylo více času! Zašli jsme jen na místní hřbitov, kde jsou hroby malebně roztroušeny mezi kopečky borůvčí a brusinek a sem tam se popásá kozička. Našli jsme hrob Nikoly Šuhaje a jeho bratra Jury, který zahynul v pouhých šestnácti letech... A jedeme dále – k Sinevirskému jezeru, vyhlášenému přírodnímu pokladu. Samo jezero uprostřed lesů silně připomíná naše Černé či Čertovo jezero na Šumavě. Pravděpodobně i ono je ledovcového původu. Je ale menší, pěšky je obejdeš za půl hodiny.

Obracíme a vracíme se zpět. Při průjezdu Koločavou si povšimneme z obrázků známé siluety nejstaršího zdejšího kostelíku sv. Ducha. Zastavujeme ke krátké prohlídce. Starobylý dřevěný kostel ze 17. století byl původně pravoslavný, v dobách komunismu se stal muzeem ateismu... Dnes slouží jako muzeum, kde jsou shromážděny upomínky na minulost Koločavy i Nikolu Šuhaje. Má charakteristickou vysokou věž, střecha je kryta rozpadajícím se šindelem. Zdejší průvodce ani dnes, kdy je už kostel odsvěcen, nepustí žádnou ženu za ikonostas... Za kostelem leží hroby tří československých četníků, kteří byli zabiti při stíhání Nikoly Šuhaje – loupežníka. Je téměř večer, nejvyšší čas k návratu. Za večerního šera se kličkování mezi dírami na silnici stává skutečným dobrodružstvím. Nakonec jsme dojeli bez nehody.

Poslední noc na Ukrajině. Ráno rychle sbalit a rozloučit se s panem Pavelkem, který se se svou rodinou skvěle staral i o naše snídaně a večeře.. Ještě jsme si odskočili prohlédnout bývalé nádraží lesní dráhy v Ust' Čornej. Lesní dráha byla vybudována v době, kdy byla Zakarpatská Ukrajina jako Podkarpatská Rus ještě součástí Československa. Sloužila k přepravě dřeva i lidí až do r. 1998, kdy ji rozvodněná Teresva s polovinou vesnice smetla. Než stačili kompetentní činitelé rozhodnout o její opravě, dokončili zkázu zdejší podnikavci, kteří koleje rozebrali. Smutný obrázek.

Cesta domů vedla opět přes Tjačiv, Mukačevo a Užhorod. I přes počáteční obavy jsme se na ukrajinsko - slovenské hranici zdrželi jen asi hodinu a půl. Další zastávka byla až ve Spišské Kapitule, kde v kapli místního semináře sloužil otec Jan mši svatou. Domů do Svinova jsme šťastně dorazili před půlnocí.

Naše návštěva Zakarpatské Ukrajiny v nás zanechala smíšené pocity. Chudobné chalupy i honosné - často nedostavěné - vily místních zbohatlíků, v každé vesnici vedle sebe dva čerstvě opravené kostelíky s pozlacenými nebo kobaltově modrými báními (jeden pravoslavný, druhý řecko-katolický), na jedné straně krásná příroda, na druhé straně zřejmá netečnost k prostředí, obdiv, ale i lítost nad lidmi, kteří usilovně bojují o zlepšení své životní úrovně, a přitom si i ve svízelných podmínkách zachovávají vyrovnanost a optimismus, víru v to, že s pomocí Boží bude lépe. Naše Charita dělá záslužnou práci, kéž jejím pracovníkům Pán žehná! **N. P ■**

Radhošťská pouť

Zdravím všechny přátele a spolufarníky ve farnosti Svinov. Dne 3. 6. 2011 jsem měl tu úžasnou možnost a zúčastnil jsem se jako otec mé ratolesti Honzíka výšlapu ke kapli sv. Cyrila a Metoděje na Radhošť.

Tato akce se konala v návaznosti na velikonoční období a pro nás zúčastněné především jako součást velkého životního „posunu“ našich dětí, tj. prvního sv. přijímání. Cesta byla ve společenství za hezkého počasí zábavná, a tak všichni šlapali ve skvělé náladě až ke kapli. Musím teda hned podotknout, že právě díky tomuto dobrému naladění všichni kráčeli až do konce (což někdy u dětiček nebývá pravidlem :-). Navíc tato pouť byla dlouhá určitě přes 10km). Samotná bohoslužba v kapli byla rovněž jedinečným zážitkem a v té o něco vyšší nadmořské výšce jsme se cítili jaksi Bohu blíží (teda kromě toho, že jsme se dozvěděli spousty historických dat...). Věřím, že právě úzké společenství a osobní kontakt zapůsobil na všechny zúčastněné. Právě zde promlouval skrze otce Jana Bůh přímo do srdcí našich nejbližších.

Ještě po sestupu byli všichni tak nabití energií, že šli prolézt náročné tratě lanového centra Tarzanie. Je to tak, i takovým způsobem může Duch svatý působit na své ovečky...

Tímto děkuji otci Janovi a našemu nejoblíbenějšímu jáhnovi Michalovi a těším se na další setkání ve společenství křesťanů... **■**

Svätost smíření a moje dokonalost

Nadpis tohoto příspěvku do dnešního Svinovničku je možná trochu podivný a zajímavý. O co tedy vlastně jde?

V článku 1457 Katechismu katolické církve se říká, že podle církevního prikázání „každý věřící, jakmile dospěl do užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy“. Asi nikomu z nás to nedělá potíže, ale jsou země a možná i jedinci u nás, kteří tvrdí: proč se zpovídat, když nehřeším nebo dokonce když se v dnešní době existence hříchu zcela popírá. Poslední námitku lze teologicky vyvrátit, ale názor, že se nemusím zpovídat, když nehřeším, je možná skryt v koutku duše kohokoliv z nás. Třeba i neuvědoměle. Z čeho se mám zpovídat, když jsem nikoho nezabil, neokradl a na nikoho se křivě nepodíval?

Jak to ale vypadá v praxi a co na to říká Pán Ježíš? Ten dobře ví, že jsme hříšní. Když uzdravoval nemocné, očistil některé především od hříchů. Tuto milost nám umožňuje dodnes ve svátosti smíření.

Podívejme se tedy dobře do všech zákoutí naší duše. Ráno vstávám. Rád či nerad? Vzpomenu si aspoň na okamžik, že nový den, kterého jsem se dožil, je velkým darem? Poděkuji za to? Nebo jen mrzutě nadávám? Rychle zhltnu trochu kávy, nechám vše rozházené a letím do zaměstnání? STOP! Vždyť dnes je neděle. To si ještě pospím, ale na mši svatou půjdu rád. A jak to „tam“ vypadá?

U sakristie zazní zvonek. Přicházejí ministranti a celebující kněz. Takový krásný ornát! Nebo naopak: kde vyhrabal pan farář ten staromódní ornát? - Vyznání hříchů. Farníci opět říkají *všechny anděle* místo *všechny anděly*. - Ten člověk N. N. zase přichází pozdě! - Lektor (lektorka, někdo z ministrantů) čte tak důležitě! A nedělá hlasovou pomlku před *Slyšeli jsme slovo Boží*. (O čem vlastně bylo dnešní čtení a evangelium?) - Kázání. Kazatel se dnes strefil skutečně do černého. Nebylo dnešní kázání trochu dlouhé? Nesmím při něm usínat, tak se rozhlížím nenápadně kolem. Té paní ten klobouček velice sluší. Nebo: co to má dnes na hlavě? Ta mladá žena má na křesťanku poněkud krátkou sukni a ještě k tomu rozstříženou na všech stranách! Halenku s velkým dekoltem. Což se musí řídit tím, co se prodává? Nebo mám špatné oči, pohoršuji se a neumím se správně a čistě dívat? - Malé děti, budoucí velcí návštěvníci mše svaté dnes ani moc neruší, ale při pozdvihování se jak naschvál takřka vždy nějaké dítě ozve. Nemohou je rodiče ztišit? - Kněz u oltáře drží obětní misku a kalich jenom v jedné ruce. Jiný ve dvou, některý nízko, jiný vysoko. A jenom za podstavec. Vždyť mu může proměněné víno vyklouznout z rukou! - Sváté přijímání. Ta starší paní si zase musela při podávání Těla Páně kleknout. A co já? Stihl jsem vlastně včas posnídat, abych dodržel aspoň hodinový eucharistický půst?

Mše svatá končí, a já se s hrůzou ptám, zda jsem byl vůbec na mši? A co kdybych probral celý *jeden den křesťana*, celý týden, celý rok? Ten svůj! To by byla celá kniha. Černá kniha! Běda mně hříšnému! Co teď?

Určitě jste slyšeli, jak přišla dušička k nebeské bráně a chtěla se dostat dovnitř. Pán Ježíš požadoval jako vstupné splnění sto bodů – stupíneků ke svatosti. *Modlila jsem se*. Jeden bod. *Konala jsem dobré skutky*. Dva body. *Ctila rodiče*. Tři body. *Dávala almužny*. Čtyři body. Dál! - Dušička se začíná smrtelně potit. *Pomáhala jsem starším lidem, navštěvovala jsem nemocné...* Po pracném dosažení asi deseti bodů padá vysílením na zem. *Ježíši, milosrdenství!* Konečně. Pojd' do mé náruče! Nebeská brána se pootevírá. Ježíši, smiluj se nade mnou až se jednou pokusím dostat se tou škvírou dovnitř. A té zpovědi už se nebudu vyhýbat.

Broučci (14)

Milé děti, v minulém vyprávění se naši svatojánští broučci rozloučili s Janinkou, dneska se rozloučíme s broučky my. Ale nebojte, každá pohádka má dobrý konec a naše poslední povídání nebude vůbec smutné, ale nepředbíhejme...

Broučci se měli rádi a poslouchali. Svítili a svítili, berušky doma hospodařily, všichni se měli rádi, vzájemně si pomáhali a hezky spolu vycházeli. Neměli nikde v ničem nedostatky, ale ve všem veliký dostatek.

Dny utíkaly a nastal podzim. Světla ubývalo a zimy přibývalo, a tak se broučci rozhodli, že už nikam nepoletí. Jeden večer se sešli všichni broučci, naši známí svatojánští a broučci sousedé, kteří bydleli v chaloupkách poblíž našich broučků. Sedli si kolem kamen, jedli a pili a jak už to bývá, povídali si o všem možném, i o tom, jak veliká má být nastávající zima. Sousedi-broučci si posteskli, že mají málo dřeva a maminka-Beruška s tatínkem-Broučkem se hned nabídlí, že dříví mají dostatek a že se se sousedy podělí. A tak se pomodlili a rozloučili, a že se udělal ještě pěkný den, tak naši broučci nanosili broučkům sousedům dříví na zimu. Pak už všechno urovnali, mechem ucpali každou škvírku v chaloupce a ještě se všichni pomodlili:

Podvečer tvá čeládka, co k slepici kuřátka,
k ochraně tvé hledíme, laskavý Hospodine...

...pac a pusu, a už leželi a už spali, a spali a spali. A byla zima. Ach, to byla zima, zlá zima! Potoky zamrzly až na dno, ptáci padali z povětří, mrzlo, až se jiskřilo. Ach, ti svatojánští broučci pod jalovcem, jestli oni vydrží? Necht', však jestli zmrznou, oni poslušně zmrznou.....

A bylo jaro. Všecko, všecičko kvetlo, a tam pod jalovcem? Dvanáct kytiček, zvaných chudobíček, devět bělounkých a tři červené. Však tam kvetou podnes.

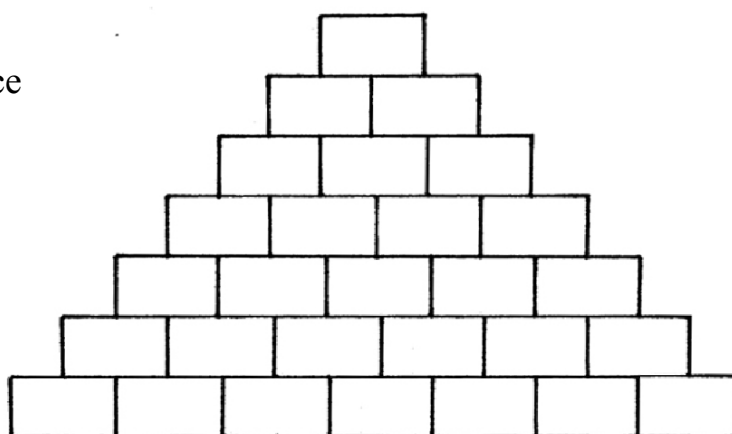
A zazvonil zvonec a naší pohádky je konec!

teta Aťka

(upraveno podle stejnojmenné knížky od Jana Karafiáta) ■

Pyramida**Pro zábavu**

Spojka
egyptský Bůh slunce
zvýšený pult
orání
nemoc
obhajoba
šlechtična

Řešená pyramida:
A, RA, BAR, ORBA, OBRNA, OBRANA, BARONKA

Leo Židek ■

Poprázdňinový test (nejen pro děti)**1. Kdo je autorem pomníku Svatého Václava na Václavském náměstí v Praze?**

a) Ladislav Šaloun b) Otakar Švec c) Josef Václav Myslbek

2. Kdo nastoupil po T. G. Masarykovi?

a) Emil Hácha b) Jan Masaryk c) Edvard Beneš

3. Karel IV. žil v:

a) 13. stol. b) 14. stol. c) 15. stol.

4. Které město bylo jako první zasaženo atomovou bombou?

a) Tokio b) Nagasaki c) Hirošima

5. Kolik chlapců tvořilo Rychlé šípy?

a) čtyři b) pět c) šest

6. S jakou akcí je spojen termín „vuvuzela“?

a) fotbalové MS 2010 b) olympijské hry 2008 c) hokejové MS 2011

7. Co se hrálo při otevření Národního divadla?

a) Má vlast b) Libuše c) Prodaná nevěsta

8. Kde jsou uloženy korunovační klenoty ?

a) Chrám Sv. Víta v Praze b) Karlštejn c) Kancelář prezid..republiky

9. Kdo první vystoupil na Měsíc?

a) John Glen b) Buzz Aldrin c) Neil Armstrong

10. Kolik tónů je potřeba, aby vznikl akord?

a) dva b) tři c) čtyři a více

11. Termín „biomasa“ označuje:

a) všechny živé organismy b) lék proti bolesti c) ekologické palivo

12. S kolika zeměmi má Česko společné hranice?

a) čtyřmi b) třemi c) pěti

13. Jaká je nejvyšší hora v Česku?

a) Boubín b) Lysá hora c) Sněžka

14. Kdo napsal Ferdu Mravence?

a) Josef Věromír Pleva b) Ondřej Sekora c) Josef Lada

15. Které z těchto měst leží nejseverněji?

a) Praha b) Ostrava c) Plzeň

Řešení: 1c, 2c, 3b, 4c, 5b, 6a, 7b, 8a, 9c, 10b, 11c, 12a, 13c, 14b, 15a

Zdroj: Magazín MF Dnes 26/2011 ■

Vtip

Babička seděla na pláži, kde si její vnouček ve slunečním klobouku a župánku hrál s kyblíčkem a lopatkou a plácal bábovičky. Najednou se objevila obrovská vlna, která zalila pláž, a když vtekla zpět do moře, vzala vnoučka s sebou. Babička padla na kolena a začala se modlit: „Ó Bože, prosím, vrať mi mého vnoučka. Je to tak nevinné stvoření, tak sladký chlapec, tak báječné dítě.“ Jako zázrakem se přihnala další velká vlna a zanechala po sobě vnoučka přesně na původním místě, v župánku a s lopatičkou a kyblíčkem. Babička obrátila oči k nebesům, rozhodila rukama a řekla našťvaně: „Měl klobouček!!!...“

Zdroj: <http://www.katolik.cz> ■

PASTORAČNÍ PLÁN na měsíce září – říjen – listopad:**Září****Neděle 25. září**

Při nedělních bohoslužbách bude přítomen novokněz P. Michal Jadavan a po mši svaté bude udělovat novokněžské požehnání.

Středa 28. září slavnost sv. Václava, mše sv. budou ráno v 7,00 h. a večer v 17,30 h.

Říjen (měsíc modlitby růžence)

Každou neděli v měsíci říjnu v 9,25 společná modlitba růžence (výjimka může nastat v neděli 30. října, kdy bude v rámci misijní neděle speciální program).

Neděle 2. října v rámci bohoslužeb navštíví naši farnosti o. Petr Krenický, který působí na Ukrajině. Před několika lety se spolupodílel na založení projektu Adopce na dálku na Zakarpatské Ukrajině. Vždy po mši svaté bude beseda o jeho působení.

Pondělí 10. října – první výročí smrti o. Pavla Jiříka

Neděle odpoledne 9. října – putování ke hrobu o. Pavla Jiříka. Odjezd autobusu od kostela ve Svinově bude v 14,25 h. V kostele v Lubině v 15,00 h. společná modlitba křížové cesty a následně na hřbitově modlitba u hrobu o. Pavla Jiříka.

Neděle 16. října – svátek sv. Hedviky,

patronky ostravsko-opavské diecéze a zároveň oslava 15. výročí vzniku ostravsko-opavské diecéze
V katedrále Božského Spasitele v Moravské Ostravě se bude v 10,00 h. konat slavnostní mše sv., hlavní celebrant pražský arcibiskup Dominik Duka. Náš biskup nás všechny zve k účasti na této oslavě. (Doprava do katedrály nebude společně organizovaná, prosíme farníky ať se dle svých možností vzájemně domluví a vypomohou si)

Ve Svinově bude mše sv. pouze v 8,00 h. !!!!! Mše sv. v 10,00 h. se nebude konat !!!!!
Jako příprava na tuto slavnost se od neděle 9. do soboty 15. října v celé diecézi uskuteční týden modliteb za ostravsko-opavskou diecézi. V naší farnosti se takto bude dít vždy v rámci mše sv.

Neděle 23. října – misijní neděle.

V naší farnosti **bude přeložena na neděli 30. října**, kdy naši farnost navštíví sr. Františka Ryšková z Kongregace sester sv. Františka z Opavy a bude hovořit o misijním působení tohoto společenství v Paraguay.

Listopad

Úterý 1. listopadu – Slavnost Všech svatých, mše sv. v 17,30 h.

Středa 2. listopadu – Památka věrných zemřelých – „Dušičky“,
mše sv. v 7,00 a 17,30 h.

Neděle 6. listopadu – pobožnost za zemřelé na hřbitově v 15,00 h.

Prodejní bazar knih:

Ve dnech 4. až 25. listopadu se uskuteční tradiční prodejní bazar knih s náboženskou tematikou. Smysl tohoto prodejního bazaru spočívá v možnosti oživit četbu náboženské literatury. Výtěžek z tohoto bazaru je věnován na Katolické biblické dílo.

Patrocinium farního kostela Krista Krále
a připomínka 80. výročí zřízení katolické farnosti ve Svinově

Neděle 20. listopadu

v 8,00 h. a 10,00 h. mše sv.

„Velkou“ mši sv. celebrouje biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. Václav Lobkowicz,
hudební doprovod: chrámový sbor z Krásného Pole.

v 17,00 h. zpívané nešpory a svátostné požehnání

Úterý 22. listopadu

mše sv. v 17,30 za všechny zemřelé farníky

Adventní doba

Sobota 26. listopadu – pletení adventních věnců – bude upřesněno. (z. KDU-ČSL)

Neděle 27. listopadu – 1. neděle adventní – svěcení adventních věnců

Vyučování náboženství

Budova školy na ulici **Evžena Rošického**:

Středa 13,00 h. děti 4. – 5. třída

Budova fary u kostela ve Svinově:

Středa 15,30 h. 5. – 8. třída

Pátek 15,15 h. 1. – 2. třída

Pátek 15,15 h. 3. – 4. třída

Koncerty duchovní hudby (z. ÚMOb Svinov ve spolupráci SHF)

Neděle 18. září - v 18,00 h. v rámci cyklu Čtvero ročních období – podzim provede Škampovo kvarteto pod vedením Igora Františka díla J. Haydna, A. Dvořáka, W. A. Mozarta

Úterý 4. října - v 18,00 h. v rámci Svatováclavského hudebního festivalu provede Collegium 1704 a Collegium vocale 1704 pod vedením Václava Lukse Janovy pašije od J. S. Bacha

!!!!Mše sv. v úterý 4. října bude v kapli na faře a začne v 17,00 h.!!!!

Plán finančních sbírek v měsících září – říjen – listopad – prosinec

Sbírky v rámci celé diecéze:

- na **církevní školy** 18. 9.
- na **světové misie** 23. 11.
- na **Katolické biblické dílo** 13. 11.
(v naší farnosti proběhne formou prodejního bazaru knih viz pastorační plán)
- na **potřeby ostravsko-opavské diecéze** proběhne v neděli 4. 12.

Svátost křtu – svátost manželství – pohřby**²/₂ června – červenec – srpen – ¹/₂ září 2010****Křty:**

Adam Antonín Krmášek	25. 6.
Sára Janderová	3. 7.
Ema Ludmila Jelínková	3. 7.
Marie Brhelová	10. 7.
Adam Macháč	23. 8.
Anežka Šindelková	28. 8.
Tomáš Jan Lacina	4. 9.

Svatby:

Jiří Richter a Silvie, r. Černá	25. 6.
Petr Slíva a Lenka, r. Řehulková	9. 7.
Petr Galuszka a Magdaléna, r. Hájková	6. 8.

Pohřby:

Jaroslav Lacina	+21. 6.
Petr Kremer	+22. 6.
Dášenska Plačková	+27. 6.
Josef Mánek	+ 3. 7.
Františka Planková, roz. Sedláčková	+22. 7.
Libuše Pompová, roz. Bandyová	+ 5. 8.
Olga Sládečková, roz. Švandová	+19. 8.
Anna Bláhová, roz. Fürleová	+23. 8.
Irma Částková, roz. Divíšková	+25. 8.
Lubomír Botorek	+27. 8.
Oldřich Šolc	+28. 8.
Anděla Košařová, r. Tvrzová	+19. 9.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Bílovecká 50/548, 721 00 Ostrava – Svinov, tel. 596/961489**Web:** <http://www.farnostsvinov.cz>, registrováno u MK ČR E 15012**Email:** svinovnicek@farnostsvinov.cz**Sponzor tohoto čísla:****Lékárna U Černého orla** - www.lekcernyorel.cz

Dodání sortimentu až do domu, internetové a telefonické objednávky, poradenská činnost